

Ko strankoljubez ostane brez stranke

ALEŠ MAVER

Recimo, da je nekoč, že davno tega, ko je bila ta srečna dežela še bližja temu, da bi ji rekli dežela kmetov, čeravno so ji kmečko dušo iztrgali že nekaj desetletij prej, v njej živel fantič, ki je imel strašno rad številke. Koga drugega politika okuži, ker ga veseli vzkljanje lepih parol, zanj je bila tako erotično privlačna, ker mu je ponujala neskončen poligon za premetavanje števil, za preračunavanje glasov, sedežev in odstotkov. V vsej svoji erotičnosti se mu je pokazala že tisti hip, ko je kot šestletni mulc na črno-beli televiziji videl Ronalda Reagana vreči volilni listič v skrinjico. Čar tekmovalne, in s tem številke, plati politike ni odtlej niti malo izgubil svojega leska. Fantič ga je razbiral celo ob prerivanjih na partijskih sejah pod vodstvom Stipeta Šušvarja, ki ga je, kot bi se izrazil Nigel Farage, odlikovala karizma mokre spužve.

Zato ni čudno, da menda še dandanašnji za enega srečnejših dni v svojem življenju šteje tistega, ko so se tudi v njegovi domovini pojavile čisto ta prave stranke, ki jim je bilo dovoljeno med seboj celo tekmovali na volitvah. Te pa so, kot je dobro znano, v vsaj približno demokratičnih pogojih najvišji odraz matematičnega seksapila politike. Torej je naš dečko neizogibno postal zaprisežen strankoljubez, kar v izrazito strankofobnem okolju dežele ni bilo vselej lahko. Tukajšnjega človeka pač že od prvih plašnih ovohavanj strank in volitev pitajo z mantro, da mora zlit v narodno gmoto trobiti v en rog z ostalimi, sicer utegnejo priti tujci ali Marsovci ali Klingoni in vse spraviti v svojo malho brez dna.

Zanimivo, junak te štorije je le dvakrat zares pomislil, da bi se sam včlanil v kakšno stranko. Enkrat je bila stvar še posebej resna in so menda samo materine solze preprečile vpis. Kar je bila sreča, ker bi mu sorazmerno kmalu moral slediti tudi izpis. Dobro pa je znano, da je iz sekte, lože ali stranke nekoliko težje izstopiti kot vstopiti. Kljub vsemu se v ljubezni do strank in hkratnem odporu do članstva v njih le skriva ščepec shizofrenije, kdo bi vedel.

A na vsak način je bil naš strankoljubez vse-skozi goreč navijač. Seveda obstajajo celo v naših podalpskih zemljepisnih širinah ljudje, ki desetletja fanatično navijajo za drugoligaške angleške klube iz spodnjega dela lestvice, toda on ni šodil mednje. Verjel je, da ima navijanje smisel, ko se ekipa, na katero staviš, poteguje za katero od velikih nagrad. Na volitvah recimo za večino, vsaj relativno, in za gretje pomembnih vladnih stolčkov. Kjer naj bi po možnosti postorila kaj za tako opevano skupno dobro. A to je že del druge erotičnosti politike, ne volilno-matematične.

Zdelo se mu je torej logično, da se kot navijač in strankoljubez po precejšnjem opotekanju sem ter tja v devetdesetih – sam bo kajpak povedal v svojo obrambo, da ni spreminjal svojih stališč, spreminjale da so jih stranke – oklene tiste družčine, ki je, prvič, resen igralec in je, drugič, tam nekje davno s svojimi ljudmi kaj postorila, da bi domovino sploh osrečilo več strank. Ni mu bilo sicer čisto jasno, kako se je primerilo in kaj se je moralo vmes zgoditi, da je jelo sčasoma vse več ljudi ravno v tej stranki gledati poglavitno grožnjo ne samo matematičnim vidikom demokracije, temveč demokraciji nasploh, medtem ko so tisti, ki se v srcu sploh nikdar niso sprijaznili, da imamo

stranke, vse bolj veljali za izključne svetilnike svobode in pravičnosti. A to ga ni odvrnilo od navijanja, čeprav so ga še bolj kot zaradi strankoljubnosti dobronamerni posamezniki pisano gledali zaradi navijaškega dresa. Ko ga je, res ne prepogosto, postavil na ogled.

Tudi mu ni prišlo na misel, da bi sledil ne tako redkim somišljenikom, ki so v obupu, ker so delnice ljubljene stranke vse bolj padale ali vsaj stagnirale, iskali zavetja pri drugi družini. Takšni, ki je še pred leti v liberalizmu videla glavno grožnjo nekdanji deželi kmetov, zdaj hoče pa veljati za liberalno. Čeprav se njenim voditeljem razlika med fiskalnim in fizikalnim pravilom ne zdi bistvena in čeprav jih sumi, da ne vedo, kaj bi bile posledice višjih in kaj nižjih davkov. Znali pa so še pravi čas pokazati na istega sovražnika kot večina tukajšnje srenje, zaradi česar so na političnem barometru neskončno poskočili.

Žal je nekdanjemu fantiču postalo jasno, da njegovo navijanje izgublja svoj glavni smisel. Možnosti njegovih »ljubljenec«, da bi tekmovali za zmago, so v zadnjih letih skokovito padle. Nič čudnega, ko pa se lahko zanese predvsem na generacijo, ki je bila vsaj v poznih srednjih letih že ob pojavu strank.

Do danes so se mnogi sploh poslovili od te solzne doline, drugih pa ni več dovolj, da bi prevesili tehtnico. Za nameček se je očitno nekje na poti izgubil občutek, da vključuje pristna odločitev za strankarsko demokracijo, navsezadnje prav zaradi matematične erotike, podobne mehanizme tudi navznoter. In tako se najbolj zapriseženemu strankoljubcu pod Alpami nenadoma zdi, da je brez stranke. Glej, to je resnična zgodba. Bi verjetno rekel Andersen.✕